

TAKÁTS GYULA VERSEI

AZ UTIG ELKISÉRT

*Beléptem és a tiszafák között
oly fekete és hosszú volt az út,
hogy visszanéztem, de az alagút,
elfedte már a szép márvány-kaput.*

*Tág, zöld mezőre léptem innen
s a ritkás, piniás ligetben
vágta zva jött felém egy könnyű lány.
Követte két szép hófehér agár.*

*Valakit régtől, régtől várhatott
s hogy nem ismerte, akit várt, tudom.
Megállt a tündöklő kavics uton
és szólított. Hogyan? ... Nem is tudom.*

*Lováról szállt s beszélt, beszélt nekem...
Szava dalát még ma sem ismerem.
Válaszom várva, egyre sürgetett.
Mögöttünk Róma tája lüktetett.*

*Az útig elkisért és szomorún
nézett a hosszú-hosszú útra,
amely a zöld lombokba fúrva,
rámásított, mint régi urna.*

EGY ÉG S EGY PINCE

*lebontották a rossz bádóg alatt
a régi faszindely még ott lapult
fölötte bádóg és száz év vonult
az égbe vagy csupán az ég alatt*

*előtte állt egy óriási cser
odvába fészkelte egy vadméh család
a mézért csak begyújtották a fát
s ropogva lobogva elszállt a cser*

*a boltos pince ásít még csupán
penészt hízlal nem borok zamatát
elszállt a ház elszállt a méhcsalád
egy ég s egy pince ásít rám csupán*